

ת"פ 16720/01/19 - מדינת ישראל נגד נוזימה נגמטוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16720-01-19 מדינת ישראל נ' נגמטוב
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שיר בן דוד

המאשימה

נגד

נוזימה נגמטוב

ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין

הנאשמת

הכרעת דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשמת עבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית טיפלה הנאשמת בקשישה סיעודית, ילידת 1943, אשר הסתייעה בכיסא גלגלים (להלן: "המתלוננת"). בתאריך 7.6.2018 בשעה 13:30 בסמוך לכיכר טיראן בהרצליה, תקפה הנאשמת את המתלוננת בכך שחבטה בה באמצעות תיקה באזור הכתפיים והחזה, הובילה אותה באמצעות כיסא הגלגלים למרכז הכביש והותירה אותה במקום ללא השגחה.

2. הנאשמת הודתה ברקע של אופי היחסים עם המתלוננת, אך כפרה במעשים המיוחסים לה. לטענתה לא תקפה את המתלוננת, לא היה תיק בידה, ולא הותירה את המתלוננת במרכז הכביש ללא השגחה. לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במהלך פרשת התביעה העידו העדים הבאים: עילי שפרעם (להלן: "עילי") והלל פיטוסי (להלן: "הלל"), אשר היו עדי ראיה לאירוע; רעי ברקוביץ' (להלן: "רעי") ובנה של המתלוננת (להלן: "הבן דן"), אשר הגיעו למקום בסמוך לסיום האירוע; השוטר רס"ב ולדיסלב אירה (להלן: "השוטר ולדיסלב"), אשר הגיע למקום האירוע וערך דו"ח פעולה; השוטר איגור ברונפמן (להלן: "השוטר איגור"), אשר גבה את הודעות המתלוננת והנאשמת. בנוסף, הוגשו דוחות פעולה והודעות. המתלוננת נפטרה בטרם נשמעו הראיות בתיק.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה ביקשה לאמץ את עדויות עילאי והלל אשר תיארו באופן שוטף וקוהרנטי כי הבחינו במיוחס לנאשם בכתב האישום. בנוסף, פירטה עדויות נוספות המחזקות עדויות אלה: עדותו של רעי לגבי אמרת המתלוננת מיד לאחר האירוע; עדות הבן דן על שסיפרה לו המתלוננת בדרכם לתחנת וכן עדותו על מצבה הנפשי; עדות השוטר ולדיסלב לגבי תגובת המתלוננת בזירת האירוע. ב"כ המאשימה טענה כי יש לקבל את הודעת המתלוננת, אשר נפטרה בטרם נשמעו הראיות, כפי שנמסרה במשטרה וזאת כאמרת קורבן עבירת אלימות. בהתחשב בראיות אלה ובסתירות אשר עלו בגרסאות הנאשמת, עתרה ב"כ המאשימה להרשעת הנאשמת במיוחס לה.

5. ב"כ הנאשמת טענה כי יש לקבל את גרסת הנאשמת לפיה לא תקפה את המתלוננת, אלא נקלעה לוויכוח קולני עמה במהלכו צעקה המתלוננת וביקשה להזמין משטרה. לגבי עדויות עדי התביעה, טענה כי עולה מהן שלא הבחינו באירוע במלואו ולאור תיאורם את מקום ישיבתם אף לא יכולים היו להבחין בו. לטענתה, מדובר באירוע בו נכחו ילדים רבים אשר חלקם לא מסרו עדות וכן הודעות חלק מהעדים נמסרו לאחר כחודשיים באופן בו לא ניתן לדעת כיצד הושפעו ממה ששמעו מאחרים. ב"כ הנאשמת טענה למחדלי חקירה ובהם אי חקירת המודיע אשר הגיע ראשון למקום האירוע וסביר להניח כי ראה יותר מהאחרים. לגבי דו"ח הפעולה בו צוטטו דברי הנאשמת, טענה כי אינו משקף נכונה את הדברים. בנוסף, טענה כי אין לתת משקל להודעת המתלוננת במשטרה שכן נמסרה לאחר ששוחחה עם אחרים ולא בסמיכות לאירוע. עוד הוסיפה, כי להגנה לא הייתה אפשרות לחקור את המתלוננת ולעמת אותה עם גרסת הנאשמת ולכן אין לתת משקל לדברים שמסרה המתלוננת במשטרה. לפיכך, עתרה ב"כ הנאשמת לקבל את גרסת הנאשמת ולזכותה.

דין והכרעה

6. שני עדי תביעה העידו כי הבחינו בפרטי האירוע ואילו עד תביעה נוסף העיד לגבי ההתרחשות מיד בתום האירוע. מדובר בשלושה עדים צעירים, בני 13-15 בעת האירוע, אשר העידו באופן מעורר אמון, הותירו רושם אמין ומהימן, ניכר כי זכרו את המקרה, לא הפריזו בתיאוריהם, והשיבו בהתאם כשנשאלו שאלות עליהן התקשו לענות.

העד עילי העיד כי בעת שמסר את הודעתו במשטרה, כחודשיים לאחר האירוע, זכר את המקרה "מצויין. דבר כזה לא שוכחים" (עמ' 11 ש- 10 לפרוט') וכן כי אף בעת עדותו בבית המשפט "עדיין זוכר" (עמ' 11 ש- 12 לפרוט'). עילי דקדק בעדותו, והעיד כי הנאשמת הכתה את המתלוננת באמצעות תיקה אך לא בחוזקה (עמ' 13 ש- 13-20 לפרוט'). לצד עדות מפורטת לגבי חלקים של האירוע, כשהתבקש לדייק את דבריו בנושאים מסוימים לא היסס לציין כי אינו זוכר: כך, לגבי מיקומה המדויק של הנאשמת ביחס למתלוננת בעת תקיפתה - האם מהצד או מאחור (עמ' 12 ש- 26-27 לפרוט'); כך, לגבי המיקום המדויק של פגיעת התיק בפלג גופה העליון של המתלוננת - האם מדובר בחזה או בכתף (עמ' 13 ש- 25-29 לפרוט'); וכך, לגבי תיאור מדויק של תיק הנאשמת (עמ' 13 ש- 13 ש- 10 לפרוט').

באופן דומה, העד הלל פירט לפרטי פרטים את האירוע, דוגמת מיקומה המדויק של הנאשמת ביחס לכסא הגלגלים בעת שהכתה את המתלוננת בכתפה באמצעות התיק (עמ' 19 ש- 21-22 לפרוט'), צבע התיק (עמ' 19 ש- 11 לפרוט') ועוד. לצד זאת, לא היסס להעיד כי אינו זוכר פרטים אחרים כגון המרחק המדויק בו עמד ביחס למתלוננת (עמ' 19 ש- 15 לפרוט') או המשך ההתרחשות לאחר שהעלו את המתלוננת למדרכה (עמ' 18 ש- 18 לפרוט').

לעומת העדים עילי והלל אשר הבחינו באירוע המצוין בעובדות כתב האישום, העד רעי העיד כי נמצא אף הוא במקום אך ניגש אל אזור האירוע רק לאחר שאחרים כבר ניגשו לשם. לכן, העיד רק לגבי דברים בהם הבחין ושמע בעת הגעתו ולא הוסיף דבר לגבי פרטי האירוע האלים או השארת המתלוננת במרכז הכביש.

נתונים אלה מבהירים את התרשמותי הבלתי אמצעית מעדים אלה ומהמשקל המשמעותי שיש לתת לעדויותיהם.

7. עדויות העדים עילי והלל, אשר הבחינו באירוע, משתלבות היטב זו בזו ביחס לכל פרטי האירוע, על אף היכרות שטחית בלבד ביניהם (עמ' 14 ש- 9-10 לפרוט') וכן חוסר היכרות בין עילי לבין המתלוננת: שניהם העידו כי הבחינו באירוע בשל צעקות שנשמעו (עמ' 9 ש- 16, עמ' 18 ש- 14 לפרוט'); שניהם העידו כי הבחינו בנאשמת מכה את המתלוננת באמצעות תיק (עמ' 9 ש- 20, עמ' 18 ש- 16 לפרוט'); שניהם העידו כי הבחינו בפגיעת התיק בכתפה של המתלוננת (עמ' 9 ש- 20, עמ' 18 ש- 16 לפרוט'); שניהם העידו כי הבחינו שהנאשמת לא עמדה למול המתלוננת בעת שהכתה אותה (עמ' 12 ש- 24, עמ' 19 ש- 21-22 לפרוט'); שניהם העידו כי בשלב זה הנאשמת צעקה (עמ' 9 ש- 22, עמ' 18 ש- 16 לפרוט'); שניהם העידו כי הבחינו בנאשמת עוזבת את המתלוננת עם כסא הגלגלים על הכביש (עמ' 9 ש- 23, עמ' 18 ש- 17 לפרוט'); שניהם העידו כי הבחינו ברכב שנעצר לפני מעבר החציה, ממנו ירדה אישה אשר בסיוע ילדים הזיזה את המתלוננת עם כסא הגלגלים אל המדרכה (עמ' 9 ש- 25-26, עמ' 18 ש- 17-18 לפרוט').

עילי העיד כי המתלוננת אמרה להם שהנאשמת מתעללת בה מזה זמן רב ומשפחתה לא האמינה לה (עמ' 10 ש- 18-19, עמ' 31-32 לפרוט'). העד רעי, אשר הגיע למקום האירוע מספר דקות לאחר אחרים, העיד אף הוא כי שמע מפי המתלוננת שהנאשמת מתעללת בה ומכה אותה באופן קבוע וכי משפחתה אינה מאמינה לה (עמ' 21 ש- 19-21 לפרוט'). ב"כ הנאשמת התנגדה לעדויות אלה בשל העובדה שהמתלוננת אינה עדת תביעה, אולם התנגדותה נדחתה והעדויות התקבלו לגבי עצם אמירתן. יש לראות בעדותו של רעי משום חיזוק נוסף לעדות עד הראיה עילי אשר פירט אמירות דומות מצד המתלוננת. בנוסף, העובדה שהמתלוננת אמרה לעילי ולרעי, מיד לאחר האירוע, כי הנאשמת מתעללת בה מזה זמן רב, מחזקת אף היא את עדות עילי לגבי האלימות בה הבחין.

באופן דומה, בנה של המתלוננת העיד על הגעתו לזירת האירוע לאחר שהוזעק למקום, והעיד כי המתלוננת אמרה לו **"שהמטפלת השאירה אותה באמצע הכביש ונתנה לה מכות עם תיק"** (עמ' 25 ש- 29-30 לפרוט'). הבן דן אף אישר בעדותו כי המתלוננת סיפרה לו כבר בעבר על אירוע בו הותקפה על ידי הנאשמת (עמ' 26 ש- 6-7 לפרוט'), עדות המוסיפה ומחזקת את עדויות עילי ורעי.

הבן דן הוסיף ותיאר כי המתלוננת היתה תחילה "בשוק" בעת שהגיע לזירת האירוע, ורק לאחר שנרגעה תיארה בפניו כיצד הותקפה על ידי הנאשמת. תיאור מצב נפשי זה מחזק אף הוא את עדויות עדי הראיה.

8. עדות הבן דן לגבי הדברים שאמרה לו המתלוננת מיד בתום האירוע, מהווה חריג לעדות שמיעה בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971. היסודות הנדרשים בהתאם לסעיף זה לשם קבילות אמרת עד שנפטר, הם אמרה לגבי מעשה אלימות הנוגעת לאותו מעשה, אשר **"נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו"**. את שאלת

ה"סמיכות" יש לבחון בהתאם לנסיבותיו של כל אירוע, ויתכנו מקרים בהם תתקבל אמרה מכח סעיף זה אף אם הושמעה מספר שעות לאחר האירוע (ראו ע"פ 740/12 מדינת ישראל נ' דוד ברסקי, פסקה 27 (21.07.2014), והפסיקה המפורטת שם).

במקרה הנדון, הבן דן הגיע לזירת האירוע בסמוך לאחר שהסתיים, ותחילה התקשתה המתלוננת לפרט את שאירע: **"אמא הייתה קצת בשוק כאילו לא מבינה מה שקורה. אחר כך שהלכנו למשטרה להגיש את התלונה הרגענו אותה קצת והיא התחילה לענות ולדבר"** (עמ' 25 ש- 26-27 לפרוט'). כך, במהלך פרק זמן שמשכו לכל היותר כשעה וחצי בין סיום האירוע למסירת התלונה במשטרה (קבלת האירוע על ידי השוטר ולדיסלב בשעה 13:31 - ת/1, מסירת ההודעה במשטרה בשעה 15:08), ולאחר שבשל מצבה הנפשי הנסער התקשתה המתלוננת תחילה לומר את הדברים, מסרה אותם לבנה דן **"באוטו בדרך למשטרה. אני הסעתי אותה לשם"** (עמ' 26 ש- 14 לפרוט').

ב"כ הנאשמת לא התנגדה לעדות הבן דן בסוגיה זו בבית המשפט ואף לא התייחסה לכך בסיכומיה. בהתבסס על האמור לעיל, הוכחו כל היסודות הנדרשים לשם קבלת העדות ביחס לתוכן הדברים ולא לגבי עצם אמירתם בלבד, ובהתאם יש להתייחס לדברים עליהם העיד הבן דן כי נאמרו לו על ידי המתלוננת: **"שהמטפלת השאירה אותה באמצע הכביש ונתנה לה מכות עם תיק"** (עמ' 25 ש- 29-30 לפרוט').

יש לציין כי לעומת עדות הבן דן לגבי אמרות המתלוננת ביחס לאירוע האלימות הספציפי בסמוך לאחר שהסתיים, עדויות עילי ורעי כי שמעו מפי המתלוננת התייחסות לאלימות והתעללות כללית מצד הנאשמת כלפיה בלא פירוט לגבי האירוע המסוים, התקבלו לגבי עצם אמירת הדברים בלבד.

באופן דומה למיוחס לבן דן, יש לקבל את אמרת המתלוננת כי הנאשמת הכתה אותה בהזדמנות זו ובהזדמנויות נוספות, כפי שנאמרה לשוטר ולדיסלב מיד לאחר האירוע בעת שהגיע למקום (ת/1), עוד בטרם הושמעה האמרה לבן דן.

ב"כ הנאשמת הסכימה בסיכומיה כי יש לקבל את אמרת המתלוננת בפני השוטר ולדיסלב, אך טענה כי אין לקבל את עדותה במשטרה. מדובר בהודעה בה פרטה המתלוננת את האירוע הנדון (ת/6), הודעה שנמסרה כשעה וחצי בלבד לאחר האירוע. בנסיבות המקרה כפי שפורטו עד כה, מדובר בסמיכות זמנים לאחר האירוע, ובהתחשב בנסיבות של "שוק" בו היתה תחילה נתונה המתלוננת- ניתן לקבוע כי מתקיימים היסודות הנדרשים לשם קבילות הודעת המתלוננת במשטרה, זאת בנוסף לדבריה בפני השוטר ולדיסלב ובפני בנה דן. איני מקבל את טיעון ב"כ הנאשמת (עמ' 49 ש- 30-33 לפרוט') כי אין לקבל עדות זו שכן היו למתלוננת הזדמנויות קודמות להשמיע את דבריה, אותן אף ניצלה כגון הדברים שנאמרו לשוטר ולדיסלב (ראו לענין זה קבלת אמרות קורבן אלימות שנאמרו מיד לאחר המקרה, בזירה, אך גם קבלתן של אמרות נוספות שהושמעו לאחר מכן בבית החולים אליו הוא פונה - ע"פ 3263/13 דוד בן שטרית מ' מדינת ישראל, פסקה 63 (19.03.2017)).

9. השוטר ולדיסלב עיכב את הנאשמת בזירת האירוע בגין עבירות תקיפה והתעללות בחסר ישע (ת/1) וציין בדו"ח העיכוב את תגובת הנאשמת: **"אני תקפתי"** (ת/2). במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט, שב השוטר ולדיסלב על המילים שנאמרו לו על ידי הנאשמת בשפה הרוסית ותורגמו על ידי מתורגמנית בית המשפט למילים: **"נתתי מכה"** (עמ' 30 ש- 29-33 לפרוט'). ב"כ הנאשמת טענה כי השוטר ולדיסלב נמנע מלכתוב את כל הדברים שנאמרו לו על ידי הנאשמת, ערך תמצית של דבריה, וכן כי המילים "אני תקפתי" אינן קיימות בשפה הרוסית. לפיכך, טענה כי לא ניתן לדעת מה אכן נאמר לשוטר על ידי הנאשמת.

אין לצפות משוטר סויר המגיע אל זירת אירוע, לתעד כל מילה שנאמרת לו על ידי עד במקום או חשוד בביצוע עבירה. כמובן שדו"ח הפעולה צריך לתעד את עיקר הדברים אך לא ברמת פירוט של תיעוד כל מילה שנאמרה. תפקיד שוטר הסויר אינו כתפקידו של חוקר, כפי שהעיד השוטר ולדיסלב:

"אני לא חוקר. אני שוטר שנמצא בשטח, אני מגיע, מקבל את הפרטים המינימאליים. מחליט מה לעשות ומביא את הגברת לחוקר, הוא יחקור ויקבל את כל האינפורמציה, אני לא ראיתי את האירוע או את התקיפה. אני מקבל את הפרטים מהעדים שהיו במקום, אני לא חוקר את האירוע בשטח" (עמ' 31 ש- 20-17 לפרוט').

כך לדוגמא, ניתן להסתפק ברישום פרטי החברה המעסיקה את הנאשמת (ת/1), מבלי לצטט את פניית השוטר אליה בשאלה על ידי מי היא מועסקת ואת תשובתה. לגבי תגובת הנאשמת לעיכובה, ולאור טיעון ב"כ הנאשמת כי המילה "תקפתי" אינה מצויה בשפה הרוסית, הרי שהיה על השוטר ולדיסלב לתרגם תחילה לנאשמת את החלטתו לעכבה בגין "תקיפת" המתלוננת. השימוש שעשה במילה "תקיפה" נובע משם עבירת ה"תקיפה" ולא עבירת ה"מכה". מכאן, אני מוצא כי יש להטיל דופי באופן תרגום תגובת הנאשמת אשר השיבה "נתתי מכה". לפיכך, אני מוצא כי טיעונים אלה אינם מכרסמים במהימנות עדותו של השוטר ולדיסלב לפיו הנאשמת הודתה בכך שתקפה את המתלוננת, גם אם תגובתה היתה ש"הכתה" אותה ולא ש"תקפה" אותה.

10. עדויות עילי והלל אשר פירטו את מעשי הנאשמת באופן דומה, מחזקות זו את זו ומוצאות ביסוס ואישוש נוסף בעדויות רעי והבן דן לגבי דברי המתלוננת מיד בסמוך לאירוע ואף ביחס למצבה הנפשי לאחריו. נתונים אלה מוסיפים על התרשמותי הבלתי אמצעית ממהימנות עדויות הנערים שהעידו בבית המשפט באופן כה משכנע, אשר לא נעלם אף מעיני ב"כ הנאשמת. לפיכך, טענה כי עדי התביעה אינם משקרים אלא אכן מאמינים כי ראו את הדברים (עמ' 47 ש- 30-29, עמ' 48 ש- 21 לפרוט'). אני מקבל טיעון זה הנשען על תהיות מסוימות שאינן מצויות בלב האירוע ואף מצאו תשובות משכנעות בעדויות העדים: הטענה כי עולה קושי מתיאור המקום ממנו ציין עילי שהבחין באירוע - מוצאת מענה בעדות עילי לגבי אופי הספסל, הישיבה וזווית הראיה (עמ' 17 ש- 23-20 לפרוט'); הטענה שרעי ציין כי הלל לא הגיע למקום בין העדים הראשונים - מוצאת מענה בעדות הלל ועילי כי הלל הגיע עם עילי וילדים נוספים בקבוצת העדים הראשונה ואף סייע להזיז את המתלוננת מהכביש. בנוסף, רעי העיד כי הגיע למקום לאחר האירוע וטען כי ילד דובר צרפתית הגיע ביחד עם משפחת המתלוננת, בעוד מעדות הלל והבן דן עולה כי הלל הוא זה שהזעיק את המשפחה לאחר שהבחין באירוע ואף שוחח עם המתלוננת. ב"כ הנאשמת הוסיפה וטענה כי עילי מסר את הודעתו במשטרה כחודשיים לאחר האירוע, במהלכם קלט דברים שנאמרו על ידי ילדים אחרים וכך חש כי היה חלק מהאירוע (עמ' 48 ש- 13-14 לפרוט'). דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם התרשמותי מעדותו של עילי וכן מכך שעילי ציין מיד בתום האירוע, בפני השוטר ולדיסלב אשר הגיע למקום, כי הבחין בנאשמת מכה את המתלוננת (ת/1).

ב"כ הנאשמת טענה עוד כי היה על המשטרה לגבות עדויות מעדים נוספים. אכן, לא הוצג הסבר לכך שעדים רלוונטיים נוספים לא העידו בבית המשפט. יחד עם זאת, בהתחשב בעוצמת הראיות שהוצגו, אין מדובר במחדל חקירה שבכוחו להביא לזיכוי הנאשמת:

"השאלה עליה צריך בית משפט לענות, היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו

ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראיה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע"
(ע"פ 9908/04 נסרלאדין נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (31.08.2006)).

11. הנאשמת הכחישה בעדותה את עדויות כל עדי התביעה - החל מעדי הראיה עילי והלל, דרך עדותו של הבן דן ועד לעדות השוטר ולדיסלב כי הודתה בפניו שהכתה את המתלוננת. בנוסף, במהלך עדותה בבית המשפט התגלו מספר סתירות: הנאשמת העידה כי המתלוננת ביקשה לנסוע לרעננה לאחר שסיימו את הטיפול במספרה בהרצליה (עמ' 38 ש- 14-15 לפרוט'), לעומת טענתה במשטרה כי המתלוננת התנגדה לחזרה לרעננה ואף סירבה כאשר הנאשמת ביקשה לשוב לרעננה מכיון שלא חשה בטוב (ת/5 עמ' 6 ש- 28-37); הנאשמת טענה בבית המשפט כי הותקפה על ידי ילדים במקום אשר דחפו אותה ורצו לקחת ממנה את תיקה (עמ' 39 ש- 8, 11-12 לפרוט'), לעומת טענתה בחקירתה במשטרה כי אנשים שהזדהו כקרובי משפחתה של המתלוננת הם שתקפו אותה, בלא שהזכירה דבר לגבי נסיון או רצון לחטוף את תיקה (ת/5 עמ' 7 ש- 18-21). על אף הבדל משמעותי זה, בהמשך עדותה בבית המשפט טענה הנאשמת כי בעת האירוע כלל לא ידעה שתוקפיה היו בני משפחתו, זאת כאמור בניגוד לטענתה בחקירתה במשטרה, בסמוך לאירוע, כי הזדהו כבני משפחת המתלוננת (עמ' 43 ש- 13 לפרוט').

עדות הנאשמת לא הותירה רושם מהימן, במיוחד לנוכח ריבוי הראיות כנגדה אשר כולן נדחו על ידה, אך גם בשל חוסר עקביות בגרסאותיה וחוסר ההגיון שבהן.

12. ריבוי הראיות כנגד הנאשמת, אשר נמצאו מהימנות ובעלות משקל רב, שזורות זו בזו באופן שאינו מותיר כל מקום לספק לגבי המיוחס לה: עדויות עדי הראיה עילי והלל; עדות רעי לגבי אמירת המתלוננת מיד לאחר האירוע, ביחס לעצם אמירת הדברים; קבילות דברי המתלוננת לגבי מעשי הנאשמת, כפי שהושמעו תחילה בפני השוטר ולדיסלב, בהמשך בפני הבן דן, ולבסוף בעת מסירת הודעתה בפני השוטר איגור בתחנת המשטרה; הודאת הנאשמת כי הכתה את המתלוננת, בתגובה לעיכובה על ידי השוטר ולדיסלב.

לפיכך, אני מוצא את הנאשמת אשמה ומרשיעה בעבירת תקיפה.

ניתנה היום, י"ט שבט תשפ"א, 01 פברואר 2021, במעמד הצדדים